

Nr 148

Av herr **Svenungsson m. fl.**, om anslag till avlönande av en finskspråkig präst i Sundsvall.

(Lika lydande med motion nr 125 i Första kammaren)

I Sverige är för närvarande betydligt flera än 100 000 finnar bosatta. Genom deras inflyttning hit har vårt näringsliv tillförts värdefull arbetskraft. En stor del av dem talar och förstår dock inte alls eller blott dåligt svenska språket. Centralförbundet för finska föreningar i Sverige uppskattar sålunda till 90 % den andel av efter kriget inflyttade finnar som inte behärskar svenska eller i varje fall har så ringa kunskaper i språket, att de inte kan tillgodogöra sig t. ex. en svenskspråkig gudstjänst eller föreläsning eller klara en svensk text. Härigenom vållas givetvis svårigheter av olika slag. En av dessa gäller den själavårdande och kurativa verksamheten. Finska präster — avlönade av Finlands kyrka — finns placerade i resp. Göteborg och Västerås, och de kan genom resor hålla kontakt med finnarna i södra och mellersta Sverige men saknar möjlighet att verka inom de sex nordligaste länen. Det må framhållas, att dessa präster utöver själavårdande verksamhet också har att biträda i sociala frågor och i mån av tid söka tillfredsställa det kulturella utbildningsbehov som finns hos de inom området befintliga finnarna.

Det vore föga rimligt att kräva att kyrkan i Finland skulle avlöna ytterligare någon eller några präster för tjänstgöring i Sverige, eftersom de här arbetsverksamma finnarna betalar skatt i vårt land. Den del av kyrkoskatten som går till själavårdande och kurativ verksamhet kommer inte i någon form de finnar till godo vilka ej alls eller dåligt talar och förstår svenska språket. Detta drabbar framför allt finnarna i de sex nordligaste länen, eftersom ingen finsk präst är verksam där och eftersom ett förhållandevis stort antal av dessa finnar inflyttat dit från rent finskspråkiga bygder i norra Finland. Med hänsyn härtill synes det vara skäligt att med svenska skattemedel avlöna en finskspråkig präst med placering i Norrland.

På finskt kyrkligt håll har man understrukit, att det finns ett starkt behov hos många finnar i Sverige att få rådgöra med en finsk präst. Finska kyrkans diakonstyrelse har ställt sig positiv till anställningen av en finsk präst i norra Sverige. Ärkebiskop Hultgren och alla biskopar i vårt land har stött önskemålet.

Av de hos utlänningskommissionen den 1 oktober 1962 arbetsanmälda finnarna var ungefär 60 % att finna inom Kopparbergs, Gävleborgs och Västernorrlands län. Dessa siffror ger vid handen, att det kunde vara lämpligt att placera en för de norra delarna av vårt land avsedd finsk präst i Gävle eller Sundsvall, vilket också från finsk sida förordats. Även i Norrbottens län finns visserligen ett betydande antal finnar, men å andra sidan är flera svenska präster därstädes finstalande. För vår del förordar vi Sundsvall. Från sin förläggningssort skulle sedan denne präst under olika delar av året företaga resor runt om i de sex nordligaste länen. Möjligheter synes föreligga att erhålla medel för täckande av reseomkostnaderna från kulturfonden för Sverige och Finland.

För avlöning av en sådan befattningshavare beräknas 25 000 kr. bli erforderliga.

Med hänvisning till vad ovan anförts hemställer vi,

att riksdagen måtte till Bidrag till avlönande av finsk-språkig präst i Sundsvall anvisa ett anslag av 25 000 kronor.

Stockholm den 23 januari 1963

David Svenungsson

Märta Boman

Erik Larsson

Ragnar Lassinantti

Carl Eric Hedin

John R. Anderson

Åke Zetterberg
